

BERÄTTELSEN OM KON FRÅN KORANEN

Berättelsen om Israels barns ko

Den längsta suran i den heliga Koranen kallades sura al-Baqara; detta eftersom Gud, den Upphöjde, nämnde i denna sura händelserna i den berättelsen, som började med mord och slutade med återuppväckelse, och däremellan förekom märkliga händelser och ovanliga tilldragelser.

Berättelsens innehåll

Berättelsens innehåll framgår av följande verser:

{Och när Mose sade till sitt folk: Gud befaller er att slakta en ko. De sade: Tar du oss till åtlöje? Han sade: Jag söker skydd hos Gud att jag skulle vara av de okunniga. * De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss hurudan den är. Han sade: Han säger att det är en ko, varken gammal eller ung, mitt emellan. Gör då det ni blir befallda. * De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss vilken färg den har. Han sade: Han säger att det är en gul ko, starkt gul i färgen, som gläder de som ser. * De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss hurudan den är, ty korna liknar varandra för oss, och vi, om Gud vill, skall bli vägleda. * Han sade: Han säger att det är en ko som inte är kuvad för att plöja jorden eller vattna åkern, felfri, utan fläck. De sade: Nu har du kommit med sanningen. Så slaktade de den, men de var nära att inte göra det. * Och när ni dödade en människa och tvistade om det, men Gud avslöjade det ni dolde. * Så sade vi: Slå

honom med en del av den. Så uppväcker Gud de döda och visar er sina tecken, så att ni må förstå.} (al-Baqara: 67–73).

Detta är berättelsens händelser såsom Koranen nämner dem i korthet.

Berättelsens detaljerade versioner

Vad gäller berättelsens händelser i detalj, finner vi dem genom att nämna några av de återberättelser som nämns i tafsir-böckerna, om förloppet av denna märkliga och lärorika berättelse.

Den första återberättelsen återgavs av Ibn Abi Hatim och al-Tabari från Obayda al-Salmani, som sade: Det fanns bland Israels barn en man som var barnlös. Hans släkting dödade honom, sedan bar han honom och kastade honom i en annan stam än sin egen.

Då uppstod ovänskap mellan dem om honom, så att de tog till vapen. Då sade de kloka: Skall ni slåss medan Guds sändebud är bland er? Så kom de till Guds profet, och han sade: Slakta en ko! De sade: Tar du oss till åtlöje?

Han sade: {Jag söker skydd hos Gud att jag skulle vara av de okunniga *} De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss hurudan den är. Han sade: Han säger att det är en ko}, fram till hans ord: {Så slaktade de den, men de var nära att inte göra det}.

Han sade: Den döde slogs, och han berättade för dem vem som dödat honom. Han sade: Kon togs inte annat än för sin vikt i guld. Han sade: Om de hade tagit den enklaste ko, hade den räckt för dem. Efter detta ärvde ingen mördare.

Den andra återberättelsen nämndes av al-Tabari från Abu al-Aliya, som sade: Det fanns en man bland Israels barn, han var rik och hade inga barn, och han hade en släkting som var hans arvinge. Denne dödade honom för att ärva honom, sedan lade han honom vid vägskälet, och kom till Mose och sade till honom: Min släkting har blivit dödad, och jag har drabbats av en stor sak, och jag finner ingen som kan klargöra för mig vem som dödade honom utom dig, Guds profet.

Moses ropade då till folket: Jag uppmanar Gud, den som har kunskap om detta, att han skall klargöra det för oss. Men de hade ingen kunskap om det. Då kom mördaren till Moses och sade: Du är Guds profet, be din Herre att klargöra för oss. Så bad han sin Herre, och Gud uppenbarade för honom: {Gud befäller er att slakta en ko}. De förundrades och sade: {Tar

du oss till åtlöje? Han sade: Jag söker skydd hos Gud att jag skulle vara av de okunniga * De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss hurudan den är. Han sade: Han säger att det är en ko, varken gammal} – det vill säga: inte gammal – {och inte ung}, det vill säga: inte liten, {mitt emellan}, det vill säga: medelålders, mellan ung och gammal. {De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss vilken färg den har.

Han sade: Han säger att det är en gul ko, starkt gul i färgen}, det vill säga: ren i färgen, {som gläder de som ser}, det vill säga: som förundrar de som ser. {De sade: Be din Herre för oss att klargöra för oss hurudan den är, ty korna liknar varandra för oss, och vi, om Gud vill, skall bli vägledda * Han sade: Han säger att det är en ko som inte är kuvad}, det vill säga: arbetet har inte kuvat den, {för att plöja jorden}, det vill säga: den är inte kuvad så att den plöjer jorden, {och inte vattna åkern}, det vill säga: den arbetar inte på åkern, {felfri}, det vill säga: fri från fel, {utan fläck}, det vill säga: utan vit fläck. {De sade: Nu har du kommit med sanningen.

Så slaktade de den, men de var nära att inte göra det}. Han sade: Om folket, när de befalldes att slakta en ko, hade tagit vilken ko som helst och slaktat den, hade det varit den, men de gjorde det svårt för sig själva, så gjorde Gud det svårt för dem. Och om inte folket hade sagt: {och vi, om Gud vill, skall bli vägledda}, skulle de aldrig ha blivit vägledda till den.

Sedan fann de inte den ko som beskrevs för dem, utom hos en gammal kvinna som hade föräldralösa barn, och hon var deras förvaltare. När hon förstod att ingen annan ko passade dem, fördubblade hon priset för dem. Så kom de till Mose, frid vare med honom, och berättade för honom att de inte funnit denna beskrivning utom hos den kvinnan, och att hon begärt dem mångdubbelt priset. Mose sade till dem: Gud hade lättat för er, men ni gjorde det svårt för er själva.

Ge henne det hon begär och hennes villkor. Så gjorde de, och köpte den och slaktade den. Mose, frid vare med honom, befallde dem att ta en del av dess ben och slå den döde med det. Så gjorde de, och hans själ återvände till honom, och han nämnde för dem sin mördare, sedan återvände han till döden som han var. Så tog de mördaren – och det var han som hade kommit till Mose och klagat till honom – och Gud dödade honom för hans onda gärning.

Den tredje återberättelsen nämndes av al-Tabari från al-Suddi, som sade: Det fanns en man bland Israels barn som hade mycket pengar, och han hade en dotter, och han hade en brorson som var behövande. Brorsonen friade till sin farbrors dotter, men farbrodern vägrade att gifta bort henne

med honom.

Då blev den unge mannen arg och sade: Vid Gud, jag skall döda min farbror, ta hans pengar, gifta mig med hans dotter och ta hans blodspengar! Så kom den unge mannen till sin farbror, och det hade kommit handelsmän till Israels barns stammar. Han sade: Farbror! Kom med mig och ta för mig från dessa mäns handel, kanske får jag något av det, ty när de ser dig med mig ger de mig. Farbrodern gick med den unge mannen på natten, och när den gamle nådde dessa stammar, dödade den unge mannen honom, och sedan återvände han till sitt folk.

När morgonen kom, kom han som om han sökte sin farbror, som om han inte visste var han var, men fann honom inte. Han gick mot honom, och där var han bland dessa stammar, samlade kring honom. Då tog han dem och sade: Ni har dödat min farbror, ge mig hans blodspengar. Han började gråta, kasta jord på sitt huvud och ropa: O min farbror! Han förde dem till Mose, frid vare med honom, och han dömde dem att betala blodspengar.

De sade till honom: O Guds sändebud, be din Herre att klargöra för honom vem som är hans gärningsman, så att gärningsmannen tas. Vid Gud, hans blodspengar är lätta för oss, men vi skäms att bli tillrättavisade med det. Mose sade till dem: Slakta en ko. De sade: Vi frågar dig om den döde och vem som dödade honom, och du säger: Slakta en ko! Driver du med oss? Mose sade till dem: {Gör det ni blir befallda}. De sökte efter den men kunde inte finna den.

Det fanns en man bland Israels barn som var bland de mest goda mot sin far. En man gick förbi honom med pärlor som han sålde. Hans far låg och sov, och nyckeln låg under hans huvud. Mannen sade till den unge: Vill du köpa dessa pärlor av mig för sjuttio tusen? Den unge sade: Vänta tills min far vaknar, så tar jag dem för åttio tusen. Mannen sade: Väck din far, så är de dina för sextio tusen. Handelsmannen fortsatte att sänka priset tills det nådde trettio tusen, och den andre ökade på att vänta tills hans far vaknade, tills det nådde hundra tusen. När han pressade honom mycket, sade den unge: Nej, vid Gud, jag köper dem inte av dig för något alls, och han vägrade att väcka sin far. Gud ersatte honom för dessa pärlor genom att ge honom den kon.

Israels barn passerade honom när de sökte kon, och de såg kon hos honom. De bad honom sälja den till dem, ko mot ko, men han vägrade. De gav honom två, men han vägrade. De ökade tills de nådde tio, men han vägrade. De sade: Vid Gud, vi lämnar dig inte förrän vi tar den från dig. De tog honom till Mose och sade: O Guds profet, vi fann kon hos denne, men

han vägrade att ge den till oss, och vi har gett honom priset. Mose sade till honom: Ge dem din ko. Han sade: O Guds profet, jag har mer rätt till min egendom. Han sade: Du har rätt. Och han sade till folket: Tillfredsställ er man. De gav honom dess vikt i guld, men han vägrade. De fördubblade det de gav honom i vikt, tills de gav honom dess vikt tio gånger, så sålde han den till dem och tog priset. Mose sade: Slakta den. Så slaktade de den, och han sade: Slå honom med en del av den. De slog honom med stycket mellan skulderbladen, och han levde. De frågade honom: Vem dödade dig? Han sade till dem: Min brorson, han sade: Jag skall döda honom, ta hans pengar och gifta mig med hans dotter. Så tog de den unge mannen och dödade honom.

Det har återberättats från Ibn Abbas, må Gud vara nöjd med dem båda, och från Qatada och Mujahid, liknande det som kom i dessa tre återberättelser. Men några nämnde att den som dödade den döde vars sak tvistades om inför Mose, var den dödes bror, och några nämnde att det var hans brorson, och några sade: Nej, det var en grupp arvingar som tröttnade på hans liv. Men alla återberättare är överens om att Mose endast befallde dem att slakta kon för den döde, när de kom till honom för att döma.

Efter att Ibn Kathir nämnt ett antal återberättelser om denna berättelse, sade han: "Det verkar som att de är tagna från Israels barns böcker, och det är tillåtet att återge dem, men vi varken bekräftar eller förnekar dem; därför förlitar vi oss inte på dem utom det som överensstämmer med sanningen hos oss." Ibn Kathirs ord innebär att dessa återberättelser är godtagbara i stort, eftersom de överensstämmer med den koraniska berättelsen, men att gå in i deras detaljer bör man inte fästa avseende vid eller förlita sig på.

Vad man lär sig av berättelsen

Denna berättelse innehöll många trosmässiga nyttor och pedagogiska vägledningar, som vi sammanfattar i följande:

- Att visa Guds, den Upphöjdes, makt som ingen makt begränsar. Han, den Upphöjde, är inte oförmögen till något i himlen eller på jorden, och Han är över allting mäktig. Detta är tydligt i denna berättelse i högsta grad; ty Han, den Upphöjde, återuppväckte den döde efter hans död och lät honom tala med den klara sanningen.
- Att profeterna, över dem vare frid, är skyddade från fel och misstag, och renade från klandervärda egenskaper.
- Att frågor om det som varken ger liten eller stor nytta, och som inte tillför något till sanningen, inte är till gagn, utan kan leda till följder

som inte är lovvärda.

- Att sanningen, hur länge den än döljs, måste framträda och höjas i slutändan, och att falskheten, hur länge den än sväller, måste besegras och förintas i slutändan.

Sällsamma saker som nämnts i tafsir om denna berättelse

Några av de lärda inom tafsir har diskuterat i denna berättelse vilken *del* av kon som Israels barn befalldes att slå den döde med, och de nämnde i detta olika utsagor som det inte finns något bevis som stödjer.

Därför nämnde al-Tabari i detta sammanhang att det korrekta är att säga: *"Gud, välsignad och upphöjd, befallde dem att slå den döde med någon del av kon, för att den som slogs skulle leva. Det finns ingen indikation i versen, och inte heller i någon berättelse som utgör ett giltigt bevis, om vilken del av kon som folket befalldes att slå den döde med."*

Det är möjligt att det som de befalldes att slå honom med var låret, och det är möjligt att det var svansen, eller brosket i skuldran, eller någon annan del av den. Okunskap om vilken del de slog den döde med skadar inte, och kunskap om det gagnar inte, med erkännandet att folket slog den döde med någon del av kon efter att den slaktats, och Gud återuppväckte honom."

Ibn Kathir bekräftade – i detta sammanhang – det som al-Tabari fastslog, och sade: *"Om det hade funnits någon nytta för oss i att få veta vilken del det var, som återkom till oss i religionens eller världens angelägenheter, skulle Gud, den Upphöjde, ha klargjort det för oss. Men Han lämnade det oklart, och det har inte kommit någon korrekt vägledning från en ofelbar som förklarar det. Därför lämnar vi det oklart, så som Gud har lämnat det oklart."*

Det som al-Tabari fastslog och Ibn Kathir bekräftade i detta avseende, är det som bör följas och förlitas på; ty det finns inget bevis som anger denna bestämning, och ingen nytta i att fastställa eller känna till det.

Det som i slutändan är viktigt för oss, är att vi har en fast övertygelse om att dessa berättelser inte är symboliska eller fiktiva berättelser, utan verkliga händelser som Koranen har berättat för oss, för att vi skall ta varning av dem och dra nytta av dem. Vi kan inte göra annat än att underkasta oss Koranens berättelse, vare sig våra förstånd uppfattar den eller inte.

[KORANEN BERÄTTAR](#)

[«ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE](#)

[Nyttan i berättelsen om Josef med Potifars hustru»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)